

تبیین سرقت هویت در نظام کیفری ایران

الهام سلیمان دهکردی^۱، ارشیاناز حیدریان^۲

چکیده

سرقت هویت یک رفتار تهدید آمیز نوظهور است که با استفاده از اطلاعات اشخاص صورت می‌گیرد و منجر به ضررهای غیر قابل جبرانی در حوزه‌های مختلف خصوصا در حوزه مالی می‌شود. سرقت هویت زمانی صورت می‌گیرد که یک فرد اطلاعات شخصی دیگری از قبیل شماره کارت بانکی، شماره حساب، نام و نام خانوادگی آن را متعلق به خود قلمداد کرده و از آن‌ها به منظور برداشت از حساب بانکی، افتتاح یک کارت اعتباری جدید یا انجام سایر فعالیت‌های غیرقانونی، استفاده و بهره برداری کند. در ایران قانون گذار تحت مقرر قانونی مستقل به جرم انگاری این رفتار در فضای واقعی و سایبری دست نیازیده است و مرتکب را تنها با تمسک به مقرره‌های عامی چون غصب عنوان، سرقت رایانه‌ای و یا کلاهبرداری رایانه‌ای و غیره می‌توان کیفر نمود در حالی که رفتار فیزیکی این مقرره‌ها چندان شباهتی به سرقت هویت ندارد. ایالات متحده آمریکا اولین کشوری است که به این رفتار وصف مجرمانه مستقل بخشیده است. در این کشور قانون گذار در سال ۱۹۹۸ در قانون فدرال سرقت هویت به جرم انگاری این رفتار پرداخت.

واژگان کلیدی: سرقت هویت، غصب عنوان، استبدال هویت دیگری، نظام تقنینی ایران.

۱- دکتری حقوق کیفری و جرم شناسی از دانشگاه علامه طباطبایی soleiman.elham@gmail.com

۲- کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم شناسی (نویسنده مسئول) hydm.rsh@gmail.com